

Zgodbe sv. pisma. Slovencem pričel razlagati dr. Frančišek Lampe. 11. snopič. Spisal dr. Janez Ev. Krek. Str. 129.—256. 40.

O 10. snopiču „Zgodeb sv. pisma“ se je po pravici trdilo, da je najboljši izmed vseh, kar jih je do tedaj izšlo. Tudi 11. snopič ne zaostaja za prejšnjim. V njem razlaga gospod pisatelj Jezusovo javno delovanje do časa, ko obudi Jairovo hčer k življenju. Razlaga je zelo živahna in jedrnata. V nji se nam kaže dogmatik in filozof, ki pa vendar razlaga tako poljudno, da ga bo lahko razumel tudi preprost bravec. Tudi suhoparnim resnicam zna vdihniti živahnost in jih narediti zanimive.

Glavna prednost dr. Krekovich „Zgodb“ obstoji v tem, da zna tvarino tako vsestransko izčrpati. Koliko raznih globokih in vzvišenih misli dobi iz resnice, ki je videti tako preprosta in malega pomena! A pri tem se mu vendar ne more očitati, da hoče vriniti misli, ki v resnici niso obsežene. V razlagi posebno naglašča gospod pisatelj vse one momente, ki se nanašajo na ustanovitev sv. cerkve in ki pojasnujejo njeno bistvo in njene lastnosti. Najlepši je v tem snopiču pač oni oddelek, kjer se razlaga Jezusov pogovor z Nikodemom. Že sama na sebi je vsebina tega pogovora tako važna, poleg tega ga pa zna gospod pisatelj še tako krasno razlagati.

Dr. Krekovo prestavo sv. pisma odlikuje pred vsemi drugimi prednost, da dobro zadene duha slovenskega jezika. Grški pripovedni aorist dosledno prevaja s sedanjikom, ki pripovedovanje zelo poživlji. Lehkota in točnost v izražanju loči dr. Krekovo prestavo daleč od Wolfove. Ne bo pa tako ugajalo novotarstvo, da prestavlja stavo prilastkov pri lastnih imenih, kakor „božji Sin“, namesto „Sin božji“, Pravilna je stava: „Jezusova mati“, „prerok Izaija“, namesto Wolfovega: „mati Jezusova“, „Izaija prerok“, ali med vsemi jeziki udomačeno stavo „Sin božji“, „Jagnje božje“, kaže tudi nam nadalje obdržati. Sicer se pa prestava ne razlikuje bistveno, razen nekaterih besed, od Wolfove izdaje.

Končno moremo le želeči, da gospod pisatelj v ti smeri nadaljuje in srečno dovrši razlago novega zakona, katero bo gotovo z veliko koristjo prebiral vsak Slovenec.

J. P.

Svetopisemska knjiga Job in psalem 118. Poslovenil S. Gregorčič. Tiskala in založila „Narodna tiskarna“ v Gorici. 1904. Str. 172. — Ko ravnokar končujemo v tej številki Medvedov prevod Jobove knjige, nam je došla v roke Gregorčičeva knjiga. Dva odlična pesnika sta obdelala isto snov. Zanimivo je primerjati oba prevoda, v katerih se kažeta dva pesniška genija vsak po svoje, da si se oba tesno oklepata izvornika. Gregorčič si je izbral krajše stihe in sploh prostejšo obliko. Pozna se prevodu, da je skrbno piljen in izdelan z veliko natančnostjo. Svojim čitateljem, ki želé primerjati Medvedov in Gregorčičev prevod, podajemo tu kot zgled Gregorčičev konec „Joba“:

Starejšo hčer po zvezdi dné
imenoval je Job — Danico,
Dišava srednji dal imé,
a mlajšo zval je — Lepotico.
Bilé so krasne vse ko cvet,
enakih tem imél ni svet;
in Job jim dal je del bogát,
kot slednji ga dobil je brát . . .
Ko bil prestal je bolečine, —
še stoinštirideset godóv
je včakal Job, in videl sine,
in sine svojih je sínóv
dol do četrte rodovine;
potem pa star in polhen let
zapústil ta je svet.

„Jobu“ sledi 118. psalm. Ta „alfabetni“ psalm obsega zbirko kratkih molitvic. Gregorčič jih je s finim pesniškim čutom združil v samostojne skupine, katere se v različnih ritmičnih nizajo v lepo vrsto dvaindvajsetih pesmi.

Zelo primeren dodatek knjigi je „Pojasnilni uvod v knjigo Job“, ki ga je se-

stavil dr. Franc Sedej. Učeni bibličist nam pregledno analizira „Joba“, kar je čitatelju potrebno, da more slediti logičnemu razvoju govorov in najti glavno misel, katera je zavita v orientalsko-bujno pripovedovanje in se stopnjuje polagoma do vedno večje jasnosti. S tem je prevod mnogo pridobil. Priporočamo to dragoceno knjižico kar najtopleje. L.

Slovenski fantje v Bosni in Hercegovini 1878.

Ob petindvajsetletnici bosenske zasedbe spisal Jernej plem. Andrejka. 1. snopič. 1904. — Ne pretiramo, če trdimo, da se bo velezanimivo delo, ki nam ga je družba poklonila s knjigo o „slovenskih fantih“, med ljudstvom priljubilo in postalo v kratkem popularno kakor malokatera druga knjiga. Mnogo teh „fantov“, kakor nam na mnogih mestih pove pisatelj sam, je sicer že v grobu, večina pa jih živi v zreli moški dobi po slovenskih posestvih in drugod. Spomin na leto 1878. je med njimi živo ohranjen. Poslušali smo jih kot deca z usti in z ušesi in lasje so se nam ježili, ko smo čuli, kako so v vojski švigale kroglice, kako so se po tleh trkljale odsekane glave, kako je curkoma tekla človeška kri itd. S posebno živahnostjo znajo pripovedovati kmetiški ljudje, ki si resnično štejejo v čast, da so se kdaj borili za cesarja. Seveda po svoje pretiravajo; a vidi se jim, kako so ponosni, ker jih vsa družba napeto posluša, ko popisujejo turško grozovitost pa neustrašenost „cesarskih“. V zimskih večerih in ob nedelj-

skih popoldnevih bo ta Andrejkotova knjiga v kmetiških prijateljskih krogih gotovo priljubljen gost, in le čestitati moramo družbi, ki jo je izdala, in marljivemu pisatelju, ki pri sestavljanju brez dvoma ni imel majhnega truda. O celotnem vtisku knjige bomo mogli soditi, ko izide še drugi snopič; za zdaj omenjamo le glavne vrline, ki označujejo njo in pisatelja.

V pripovedovanju nam je predvsem imponirala nehlinjena pisateljeva ljubezen do habs-

Msgr. Tomo Zupan,
prvomestnik „Družbe sv. Cirila in Metoda“.

burške domovine. Veseli nas ta pieteta zlasti naše dni, ko se različne neslovenske, ponajveč tudi nekrščanske struje z enakovnemo trudijo izpodnesti oltar in prestol, pobiti cerkveno in državno avtoriteto. — Prijetno nas je nadalje presenetila pisateljeva narodna zavest. Glavni namen mu je, da bi pokazal hrabrost in neustrašenost, patriotizem in zvestoboslovenskih fantov (primerjaj str. 49, 60., 72., 84. i. dr.). Slovenski rodoljubi mu bodo hvaležni, da je kot očividec in zanesljiva priča javno in brez obotavljanja izpovedal, kako vrolo so se slovenski mladeniči obnašali, ko jih je cesarski ukaz pozval pod orožje. Zares, o junakih, kakršen je bil na primer Škodlar (str. 61.), se bere kakor v pravljici! — Dobro nam je tudi dela pisateljeva odkritosrčnost in resnicoljubnost (prim. stran 16., 38., 145. i. dr.). Krščanskim načelom priznava dolžno spoštovanje; kjer vidi resnično religioznost, jo pozdravlja z gorkimi besedami (prim. stran 90., 91., 102. i. dr.). V knjigi se